

FORMULA
DRAGOSTEI

Cărți de
Mary Connealy

MIRESELE DE PE MUNTELE SPERANȚEI

Surprinși de dragoste

Raza de soare

Taina cântului ei

FIICELE MAGNATULUI FORESTIER

Formula dragostei

SERIA

FIICELE MAGNATULUI FORESTIER

1

FORMULA DRAGOSTEI

MARY CONNEALY

ORADEA
2026

life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *The Element of Love*

Copyright © 2022 by Mary Connealy

By Bethany House Publishers

Minneapolis, Minnesota

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2026 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Aceasta este o lucrare de reconstituire istorică; menționările unor figuri istorice sunt, prin urmare, inevitabile. Toate celelalte personaje totuși sunt produsul imaginației autoarei și orice asemănare cu persoane reale, care trăiesc sau au trăit, este întâmplătoare.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace – electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul – cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CONNELY, MARY

Formula dragostei / Mary Connealy. - Oradea : Life Publishers, 2026

ISBN 978-606-8915-48-7

821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Dedic această carte
celor patru fiice ale mele deosebit de inteligente.
Mi-e ușor să cred că la începutul secolului al XIX-lea
au existat femei inginer, fiindcă știu că fetele mele
sunt capabile de orice.
Sunt mândră de voi,
Josie, Wendy, Shelly și Katy.

MAI 1872

NORDUL CALIFORNIEI

FUGEAU de amenințarea nefericirii, a durerii și a degradării. Și o luaseră direct spre pericol. Din acela mortal.

Margaret Stiles Beaumont își asumase acest risc.

Mai mult, făcuse asta pentru fiicele ei și se rugase fără încetare să fi făcut o alegere bună.

Ba mai rău, fetele erau nevoite să înfrunte pericolul singure. Numai întorcându-se acasă fără ele putea fi sigură că fetele reușeau să scape.

În liniște, Margaret și cele trei fiice se strecuraseră afară din casă în timpul nopții.

Ea așteptase să fie suficient de departe de locuință, ca niciun servitor rătăcit, care se uita într-o doară pe fereastră, să nu le poată vedea. Și rămăsese în urma ficelilor ei grăbite, fetele ei preaiubite și scumpe.

Norii alergau pe cer. Iarba umezită de rouă din jurul casei se întindea până la pădurea deasă. De îndată ce pădurea le înghiți, ea se împiedică și căzu. De fapt, adevărul era că se opri înadins, se puse jos și începu să plângă de durere. Încetișor. Mai mult ca

sigur, nu voia ca Edgar să o audă, deși el obișnuia să bea mult, așa că dormea buștean de obicei.

Laura se întoarse în fugă la ea, Jillian fiind la un pas în urma ei. Michelle încheia alaiul.

Laura, copila ei dulce, plină de milă. Blonda cu ochi albaștri, care era o versiune delicată, feminină a tatălui ei, Liam Stiles. Laura, cea care se pricepea să arunce lucruri în aer.

Jillian, cu mintea ei ciudată de matematiciană, cu memoria aproape fotografică și cu capacitatea de a se folosi de ea cu înțelepciune, fusese învățată să construiască viaducte peste defileurile mari și căi ferate, în inima munților. O roșcată aprigă, cu ochii verzi, o reamintire a bunicii irlandeze din partea tatălui.

Michelle, cea calmă, care le luase sub aripa ei pe scumpa Laura și pe apriga Jillian, lucru la care ele aproape că nu se împotrviseră. Michelle, inginerul mecanic, care vedea toate detaliile și făcea cumva de toate lucrău împreună și toate lucrurile mergeau ca unse. Și care, în timpul ei liber, lucrase cu mașini și mecanisme pentru ca proiectele viitoare ale fetelor să fie cele mai bune. Avea deja două patente și planuri pentru multe altele, dacă putea să transforme în realitate ideile din mintea ei. Michelle era cea mai mare, bruneta cu ochi strălucitori, care semăna cel mai mult cu mama ei.

– Mamă, ce-ai pățit?

Laura se aruncă în genunchi, în dreapta lui Margaret.

– Lasă-ne să te ajutăm!

Jillian se duse repede în stânga ei și îi prinse mâna lui Margaret, gata să o ridice.

– Nu!

Margaret scăpă un suspin din adâncul sufletului. Lacrimile îi stăteau în gât. Fiicele ei erau gata să plătească cu viața din cauza greșelii ei.

Michelle se opri, cu mâinile în șolduri, la picioarele mamei sale. Toate purtau pantaloni. Trebuiau să se miște în liniște și cu grijă prin pădurea densă.

– M-am scrântit glezna.

Margaret se căznea să-și înghită lacrimile. Dacă exagera situația, fetele intrau la bănuieli.

– Poate e fractură.

N-avea nimic la gleznă. Dar purta niște ciorapi groși, umpluți cu bumbac, care făceau ca glezna să pară umflată. Fetele ei erau foarte istețe, așa că Margaret încerca să fie cu un pas înaintea lor. Ea trebuia să rămână în urmă, iar fetele riscau să nu mai plece dacă nu făcea lucrurile cum trebuia.

– Te cărăm noi.

Laura își vârî mâna pe sub umerii lui Margaret.

– Nu, nu pot.

Michelle îngenunche la picioarele ei și întinse mâna spre gleznă.

Margaret se folosi de fiecare strop de suferință sufletească din cea de-a doua ei căsnicie și dădu drumul unui geamăt liniștit, real, de durere.

– E umflată. Poate că e fracturată, mamă. Trebuie să te ducem în camera ta.

– Michelle, nu. Trebuie să plecați.

Margaret nu voia ca ele să se apuce să îi palpeze umplutura din ciorap și să îi dea prea multă atenție.

– Vom aștepta până te vei face bine. Și vom alege o altă noapte în care să fugim.

Michelle căuta soluții, își frământa mintea, ca întotdeauna.

Margaret se aplecă în față și îi prinse mâna lui Michelle ca să nu-i tragă ciorapul.

– Trebuie să plecați. Știți că mâine seară vor veni bărbații.

Ea le ceruse să plece fără ea numai o singură dată – chiar când începuse totul. Protestul lor fusese atât de vehement, încât nu mai revenise niciodată asupra propunerii. Însă ele nu puteau scăpa vreodată, dacă Margaret nu rămânea. Avea un plan cu care câștiga timp pentru fetele ei.

– Nici vorbă, mamă! insistă Michelle. Nu te lăsăm cu el.

Margaret o strânse pe Michelle tare de încheietură până când ea îi dădu drumul la gleznă și se uită cu atenție la mama ei, doar fiindcă o durea.

– Plecați. Știți că nu suportă amânare.

Vocea o lăsă și făcu eforturi să vorbească.

– Plecați, vă rog, vă implor! Știu că ne-am gândit să fugim împreună, dar n-o să reușesc niciodată. Dacă plecați singure, aveți o șansă. Dacă... Voi... Plecați... Acum! În noaptea asta. Știți că am dreptate. Știți ce se întâmplă dacă sunteți aici mâine.

Îndurând, Michelle se uita direct în ochii lui Margaret. Trebuia să o câștige cumva de partea ei. Dacă Michelle era de acord, celelalte se vor lua după ea.

Vântul bătea cu putere, făcând crengile să danseze și să se unduiască. Se aflau într-o pădure deasă din nordul Californiei. Liam Stiles dezvoltase o mare afacere de familie aici. O adevărată comoară, măsurată în lemne de foc. Când toți plecau înspre vest în căutarea aurului, el înțelese, după ce găsisese el însuși câteva pepite de aur, că lemnul se vindea la același preț cu aurul sau aproximativ la fel. Și, pe când aurul se obținea greu, tot nordul Californiei era plin de copaci.

Își pusese aurul la bătaie angajând oameni, construind un gater și investind în suprafețe întinse, acoperite de păduri. Și devenise un titan. Casa din spatele lor, situată în aceste păduri izolate, era probabil cea mai frumoasă din toată California.

Dar dragul ei Liam nu mai era, iar fetele trebuiau să scape.

– Nu, mamă! Nu! Nu te vom părăsi! zise Jilly cu o notă de panică în glas. Va fi furios și-și va vărsa nervii pe tine. Te-ar pu... putea o...omorî!

Vocea lui Jilly se stinse, or ea nu era genul care să plângă ușor. Însă Margaret știu atunci că Edgar se purtase într-un anumit fel cu Jilly, deși nu recunoscuse când o întrebase.

– Mamă! zise Michelle luându-i mâna lui Margaret. Te rog, vom reuși. Lasă-ne să te cărăm noi.

– Jilly, *nu* o să mă omoare și, mai mult – tăria din voce le făcu pe toate atente la cuvintele ei –, testamentul tatălui vostru prevede că el va pierde totul dacă mă omoară.

– Serios?

Jilly o privea atât de pătrunzător, încât Margaret înțelese că acest lucru trebuia să fie toată baza ei. Ce-i spusese Edgar lui Jilly? Oare aceleași lucruri amenințătoare pe care i le spusese și lui Margaret?

– Da, zise Margaret și se uită pe rând la fetele ei. Din cauza asta am luat hotărârea că nu voi mai tolera nicio secundă purtarea lui abuzivă. L-am lăsat să mă sperie, să mă domine, dar s-a terminat. Dacă vine spre mine și mă amenință cu pumnii, mai bine să fie gata să-și ia un vătraș în cap. De azi încep să-ntorc roata. Pot face asta dacă voi, fetelor, nu sunteți aici. Nu va mai putea să mă țină în loc amenințându-mă că vă face rău.

Văzu că ele nu-și dăduseră deloc seama până atunci că el făcuse asta. Se uită încă o dată la Jilly și se opri. Poate că una dintre ficele ei bănuise totuși ceva. Dar ce rost ar fi avut să le spună mai devreme?

– Măine-seară indivizii lui vor fi aici, zise Margaret. Îl cred pe Edgar în stare să-i lase să vă ia de aici, chiar și fără nuntă. Voi trebuie să fiți departe până să ajungă ei aici. Vă rog, vă implor! Plecați acum! Repede! Găsiți-vă soți care să vă asigure moștenirea. Găsiți niște bărbați suficient de puternici care să vă protejeze de

tatăl vostru vitreg. Puternici și buni. Nu faceți aceeași greșeală pe care am făcut-o eu. Găsiți-vă niște bărbați buni, apoi veniți și salvați-mă.

Ea se opri, lăsându-le să-i pătrundă cuvintele cu mintea. Cele trei fete ale ei analizau mereu, se gândeau înainte de a acționa. Le dădu timp pentru asta acum. Se uită direct în ochii lui Jillian și o privi cum se frământă, calculează și pune liniștită lucrurile în ordine. După un timp suficient de lung, Margaret continuă.

– V-am crescut, fetelor, să fiți deștepte. Jillian, tu, în special, ai o minte analitică. Știi că trebuie să mă lăsați. Este singura cale.

Bubuitul unui tunet străbătu cerul nopții. Margaret se întoarse pentru a privi spre răsărit și văzu zigzagurile unui fulger. Era încă departe, dar se apropia. Lucrul acesta făcea ca fuga pe timpul nopții să fie mai grea, însă nimeni nu le-ar mai fi auzit mergând și orice urmă a lor s-ar șterge.

– Are dreptate, rosti Jillian cuvintele care o sfâșiau în două.

Ochii ei verzi se umplură de lacrimi. Foarte puține lucruri o făceau pe cea mijlocie să plângă.

– Mamă, nu!

Suspînând, Laura se aruncă în brațele lui Margaret. Nu surprindea pe nimeni cu lacrimile ei. Nu se putea abține niciodată.

– Nu e timp de asta, zise Margaret, dezlipindu-i mâinile de pe gâtul ei. Vă rog! Plecați! Plecați!

Atinse obrazul fiecăreia dintre ficele ei nehotărâte.

– Mergeți cu Dumnezeu! Trebuie să scăpați, să vă găsiți soți, apoi să vă întoarceți aici.

Se uită la Michelle, cea mai mare, liderul. Cea calculată. Palidă la față, Michelle își șterse o lacrimă din ochi. Apoi ridică bărbia, hotărâtă.

– Are dreptate! Laura, Jilly, mama are dreptate! Nu putem fi mâine aici, iar mama va fi bine, zise Michelle aplecându-se spre ele.

E un pistol ascuns în sertarul de jos al dulapului din dormitorul nostru. Folosește-l dacă ai nevoie de el.

Margaret, șocată, simțea că i se taie răsufierea. Presimțise că fiicele ei ascundeau lucruri de ea, la fel cum făcuse și ea cu ele. Fiecare încercase să ducă singură poverile, ca să le fie mai ușor celorlalte.

– Ar fi trebuit să-l iei cu voi, zise Margaret.

– Nu cred că ar fi rezistat la apă.

Michelle, care se pricepea la mecanică, inclusiv la arme, avea probabil dreptate.

– Trebuie să te ajutăm să ajungi în casă mai întâi.

Michelle întinse mâna.

– Nu, nu e timp. Mă voi târî, voi merge șontâc sau cum voi putea. Voi nu vă veți întoarce în casa aia.

După cuvintele ei, urmă un moment lung de tăcere.

– Mergi cu Dumnezeu, mamă!

Jillian se aplecă și o sărută pe Margaret pe frunte, dându-i pe spate bucelele castanii.

Laura o îmbrățișă din nou, dar nu se mai agăță de ea.

– Te iubesc, mamă! Pun mâna pe un soț și mă întorc.

Cu asta îi smulse un zâmbet, când n-ar fi crezut că așa ceva mai era imposibil. Laura avea, probabil, să se mărite prima. Era optimistă și veselă, puțin aventuroasă în privința bărbaților și frumoasă ca o pictură. Sub toate acestea se ascundea, probabil, cea mai rafinată, ascuțită și educată minte din familie.

– Acum, fetelor! Acum! Plecăm, să nu fim descoperite.

Michelle luase din nou frâiele. Fie își va găsi un soț pe care să-l învârtă pe degete, fie, dacă va putea, își va alege un soț atât de deștept și de puternic, încât va fi bucuroasă să-l lase pe el la cârmă.

Primul gen de soț era mai ușor de găsit decât al doilea, pentru că puțini bărbați de pe pământ erau înzestrați ca fetele acestea.

– Mergeți cu Dumnezeu, fetele mele! Vă iubesc!

Una câte una, ele încuviințară, apoi se întoarseră și o luară la fugă spre pădure.

Margaret asculta. Trebuia să se asigure temeinic că fetele sunt departe. Tunetul se auzi din nou și fulgerul străluci. Se așeză pe iarba udă, care se rărea la doar câțiva pași după ce pătrundea în pădure.

Când se simți sigură, și după îndelungi rugăciuni că luase decizia corectă, sări în picioare și, cu cele două glezne absolut tefere, o luă la sănătoasa spre casă. Când ajunse la marginea pădurii, în ciuda întunericii și a furtunii care amenința, se opri și se uită spre casa ei. A ei și a lui Liam.

Angajaseră arhitecți foarte bine pregătiți și constructori pricepuți pentru a o ridica. Însă Liam și Margaret știau multe despre chereștea și amândoi aveau idei despre cum voiau să arate casa lor.

Unii i-ar fi zis castel. Însă cei care îi cunoșteau pe soții Stiles știau că își doriseră să iasă ceva frumos și reușiseră.

Parterul și etajul erau urmate de un al doilea nivel cu turnuri mici, vârfuri și frontoane pline de fantezie. Veranda, înconjurată pe trei laturi de scări curbate, avea un acoperiș deasupra ei, care se sprijinea pe stâlpi de susținere, sculptați cu măiestrie. Când locuința în stil victorian fusese gata, Liam susținuse că era cea mai frumoasă casă din lume.

Scuturându-se de tristețea care o încerca din cauza casei și din cauză că îi dezamăgise pe toți atât de rău – pe Liam și pe fete deopotrivă –, Margaret nu se opri din alergat.

Avea multe de făcut până-n ziuă. Multe ca să fie gata, inclusiv să-și scoată umplutura de bumbac din jurul gleznei și să se dezbrace de hainele de slujnică, înainte ca Edgar să urle de furie, cu pumnul ridicat, la anunțul ei despre fete.

ÎMPLETICINDU-SE, ALUNECÂND ȘI TÂRÂNDU-SE prin pădure, în liniște, Laura era ultima, ca întotdeauna. Făceau lucrurile în ordinea vârstei. Michelle în frunte, Jilly a doua, și Laura încheia alaiul.

Nu schimbau niciun cuvânt. Rădăcinile copacilor le împiedicau mersul. Crengile le agățau hainele. Toate știau cu ce o lăsaseră pe mama lor să se confrunte, iar ceea ce își puteau imagina probabil că nu era suficient de rău. Gândul acesta le lăsa fără cuvinte în timp ce grăbeau pasul prin pădurea deasă.

Părăsind-o pe mama lor, ele își continuau planul, dureros de conștiente că nu aveau de ales. A doua zi avea să fie sfârșitul oricărei speranțe și al oricărui vis dacă rămâneau aici.

După ce luară destulă distanță de casă și nu mai puteau fi văzute, aprinseră felinarul.

Casa lor frumoasă! Laura se forță să nu se uite înapoi.

Tatăl lor o ridicase, cea mai frumoasă construcție pe care o văzuseră ele vreodată. Locuiseră șase luni pe an în cartierul Nob Hill din San Francisco, așa că știau cum arată casele frumoase.

Frumusețea ei maiestuoasă era scăldată în iubirea dintre zidurile ei.

Chiar și după ce tatăl lor murise, educația serioasă pe care le-o pusese la dispoziție, cu profesori de la cele mai bune universități,